

MYŠLENKA 3 CO MĚ VEDLO K NATÁČENÍ?

Maminka kolem nás od narození běhala s kamerou. Tenkrát se natáčelo ještě na ty malinké kazetky. Dokumentovala každý pohyb naší rodiny. Nikdy jsme se tedy s bráchou nepotřebovali učit mluvit před kamerou, neboť schopnost řeči vůbec jsme si osvojili rovnou před objektivem. Již někdy ve třech letech jsem si začal tuto kameru pravidelně půjčovat a natáčet vše, co se kolem mě děje. V procesu psaní této knihy jsme s maminkou prohledávali staré fotky a videa, přičemž jsme objevili záběry, které skutečně potvrzují teorii, že k povolání youtubera jsem byl stvořen. Vždyť já v šesti letech vzal onu rodinnou kameru, objektiv namířil na sebe, display otočil tak, abych se viděl, a začal dělat záběry, které se od těch dnešních vlogů zase tolik neliší. Musím vám je ukázat v nějakém videu, anžto je to až děsivý :D.

Odjakživa jsem toužil po pozornosti svého okolí. A ještě víc jsem chtěl případnou nabytou pozornost využít k pozdvižení dobré nálady kolem. Zbožňoval jsem vystupování před lidmi. Ve třetí třídě se paní učitelka mě a mé spolužáky snažila motivovat ke klidu při vyučování výhruškami, „kdo bude zlobit, bude mít referát“. Dovedete si představit, že toto prohlášení rozhodně nemělo na mou osobu požadovaný efekt. Spíše přesně opačný. Ve chvíli, kdy jsem byl schopen pobavit celou třídu, došlo mi, že je třeba se posunout dál. O svou medializaci jsem se pokusil již v osmi letech, kdy mé ručky založily v obýváku televizní studio.

Důkazní materiál sloužící k prokázání faktu, že se maminka rozhodla zůstat mladá. Tahle fotka byla pořízena před více než třinácti lety a já nepozoruji v jejím vzezření změnu.

To se skládalo ze stolu, za kterým jsem seděl já s bratrem Davidem coby hlasatelé, a televize za námi, na které měly běžet záběry reportérů z terénu. Již ale v prvních minutách provozu se zjistilo, že při náboru zaměstnanců do mé firmy muselo dojít k protekci a úplatkům. Nechci na nikoho ukazovat prstem, ale David zcela evidentně nebyl dostatečně kvalifikován na pozici hlasatele, neboť už při první reportáži se ukázalo, že v pěti letech nedisponuje schopností přečíst a plynule odprezentovat scénář, který jsem napsal. Jeho vzdělání tehdy dosáhlo pouze na věty jako „Ema mele maso“ nebo „Máma má mísu“.

Když mi bylo asi jedenáct, objevil jsem nově vznikající sociální síť YouTube. Pamatuji si na první video, které tam mé oči spatřily: Minecraft – Dinosauři a Magie od youtubera, jenž si tehdy ještě říkal Minecrafák. Odtud byla už jen krátká cesta k legendární sérii „Pasti na blbečky“ od Menta. Byl jsem zcela ohromen, kolik lidí díky této platformě člověk může pobavit za tak krátký časový interval. Bylo mi úplně jasné, co toužím dělat. Letsplaye! Doma jsme ale neměli počítač dostatečně výkonný na provozování takové činnosti. Na tom starém rodinném kompu se sekalo i Hledání min. Otázal jsem se tedy rodičů, zdali by byli ochotni investovat do nového výpočetního zařízení. Bylo mi řečeno, že když se dostanu na gympl, dostanu počítač vlastní. A tak začala

moje rok dlouhá cesta, během níž jsem po čtyřech až pěti hodinách ve škole absolvoval ještě několik hodin učení se doma na zkoušky na osmileté gymnázium. Každý den.

V mém výraze můžete spatřit trochu paniky, protože jsme jeli samozřejmě živě.

Jednu dobu jsem dokonce zpíval ve sboru. Bylo mi asi sedm. Lekce se mi zdály strašně dlouhé a nějak jsem neměl trpělivost. Byli jsme tam asi tři kluci a kolem čtyřiceti děvčat. Strejda Jirka mě nabádal, ať vydržím, že po pár letech to určitě ocením. Leč přišla éra natáčení a den má jen 24 hodin.

